

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci navrhovateľa **M. T., s. r. o.**, so sídlom B., IČO: X., zastúpeného *Advokátskou kanceláriou B. – Ď., s. r. o.*, so sídlom D., proti odporkyňi **Rade pre vysielanie a retransmisii**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/44/2010 z 14. septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne, č. RP/44/2010 zo 14. septembra 2010 **z r u š u j e** a vec jej **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 92,08 eura na účet Advokátskej kancelárie B. - D., s. r. o. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Opravným prostriedkom napadnutým rozhodnutím č. RP/44/2010 zo 14. septembra 2010 odporkyňa – Rada pre vysielanie a retransmisii (ďalej len „Rada“) v správnom konaní č. 307-PL0/0-4353/2009, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách o vysielaní

a retransmisii v znení neskorších predpisov postupujúc podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 26. septembra 2009 o cca 11:X. hod. odvysielal program W., ktorý by mohol ohroziť morálny vývin maloletých, za čo jej uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3.320 eur a za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 29. septembra 2009 o cca 11:X. hod. odvysielal program W., označením ktorého, ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov došlo k nesprávnemu uplatneniu jednotného systému označovania vyhlášky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z. (ďalej len „JSO“), za čo jej uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 670 eur.

Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a že v zmysle § 67 ods. X. zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: X., VS X., KS X..

Rozhodla tak po tom, čo jej predchádzajúce rozhodnutie v tejto veci bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 13. mája 2010 č. k. 3SŽ/ 6/2010-27 a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že bol použitý právny predpis neúčinný v čase porušenia povinnosti.

Odporkyňa preto vec znova posúdila podľa zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 15. decembra 2009 a svoje nové rozhodnutie odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, písomným prepisom príslušnej časti programu „W.“, vzhľadnutím záznamu vysielania dotknutého programu, neuznajúc argumenty navrhovateľa uvedené v jej vyjadrení v správnom konaní s konštatovaním, že navrhovateľ zaradením daného programu do vysielania s označením, ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov, nezohľadnila jeho vekovú vhodnosť pri zaraďovaní programu do vysielania, a taktiež nesprávne uplatnila (JSO). Vychádzala z názoru, že i keď predmetný program spadá do kategórie „zábavná relácia“, je nesprávne si myslieť, že zobrazovanie sexuálneho správania ako formy zábavy, je normálne a patrí pred obrazovku pred 22:00 hod..

Pokiaľ ide o výšku pokuty, Rada na základe vyššie uvedených skutočností, po zhodnotení kvalitatívneho a kvantitatívneho hľadiska porušených povinností ustanovených v § 20 ods. 3 a 4 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla o uložení pokút na dolnej hranici zákonom

stanoveného rozpätia, ktoré vzhľadom na závažnosť správneho deliktu považovala za dostačujúce a za plne odôvodnené.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote odvolanie (správne „opravný prostriedok“) podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) namietajúc, že Rada na posúdenie správneho deliktu, ktorý je vymedzený vo výroku rozhodnutia použila zákon, ktorý bol v čase rozhodnutia neúčinný. Mal za to, že Rada, podľa vlastného vyjadrenia, rozhodla o správnom delikte dňa 14. septembra 2010 na základe zákona účinného v čase odvysielania predmetného programu dňa 26. septembra 2009 zákon č. 308/2000 Z. z. podľa ktorého Rada rozhodovala, zákon bol však novelizovaný a novela nadobudla účinnosť dňa 15. decembra 2009 tzn., že Rada svojím rozhodnutím porušila jeden zo základných princípov právneho poriadku Slovenskej republiky – zákazu retroaktivity. Taktiež namietal, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť.

K daným námietkam navrhovateľ uviedol, že retroaktivita je spätným pôsobením neskoršej právnej normy do minulosti. Právne normy v podmienkach demokratického štátu majú pôsobiť do budúcnosti a nie do minulosti. V tomto prípade sa podľa navrhovateľa jedná o pravú retroaktivitu. Pravá retroaktivita spočíva v tom, že právna norma upravuje aj vznik právnych vzťahov a nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím jej účinnosti. Pravá retroaktivita je v práve rozhodne nežiaduca, je proti princípom právneho štátu, špeciálne proti ochrane nadobudnutých práv a proti právnej istote, pretože nie je naplnený predpoklad predvídateľnosti práva.

Porušením zákazu retroaktivity došlo k narušeniu jedného zo základných princípov právneho štátu, zásady právnej istoty, a teda aj k rozporu s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), keďže s inštitútom právnej istoty v právnom štáte je spojená požiadavka ochrany dôvery občanov v právny poriadok. V ústavnom poriadku Slovenskej republiky je výslovný zákaz retroaktivity len pre oblasť trestného práva v čl. 50 ods. 6 Ústavy SR. Ale zákaz retroaktivity možno vyvodiť aj z čl. 1 Ústavy SR, podľa ktorého je Slovenská republika právnym štátom. Uvedený článok ústavy obsahuje podstatné právne princípy uplatňované aj v správnom konaní s tak významným dosahom, že ich nerešpektovanie vzbudzuje okamžitú pochybnosť o legálnosti samotného konania.

K tomu navrhovateľ poukázal na ustanovenie § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), podľa ktorého *rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.*

Mal za to že Rada postupovala nezákonným postupom, ktorý mal za následok nezákonné rozhodnutie, ktoré bolo spôsobené procesným pochybením správneho orgánu v priebehu správneho konania.

Navrhovateľ vzhľadom na priebeh správneho konania predchádzajúceho rozhodnutiu vo veci a na skutočnosť, že sa k skutkovému stavu, tak ako im bol prednesený kanceláriou Rady, písomne vyjadril a považuje za potrebné vyjadriť sa najmä k právnemu posúdeniu veci a postupu Rady v konaní predchádzajúceho vydaniu rozhodnutia.

Navrhovateľ zotrval na svojom názore, že rozhodnutie Rady je nezákonné a v rozpore s princípmi právneho štátu a je v rozpore so zákazom retroaktivity.

Podľa navrhovateľa rozhodnutie a postup odporkyne nesie jednoznačné známky porušenia procesnej povinnosti správneho orgánu, v dôsledku čoho dospela odporkyňa k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, na základe ktorého vydala svoje nezákonné rozhodnutie.

Z vyššie uvedených dôvodov s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. OSP navrhuje, aby Najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/44/2010 zo dňa 14. septembra 2010 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Pre prípad úspechu si navrhovateľ uplatnil náhradu trov konania.

Na ústnom pojednávaní navrhovateľ ešte zdôraznil, že podľa jeho názoru v danej veci nebolo možné použiť nielen právny predpis účinný po 15.12.2009, ale ani znenie zákona pred týmto dátumom, a to z dôvodu absencie prechodných ustanovení. Keďže v novele zákona č. 308/2000 Z. z. prechodné ustanovenia chýbajú, malo byť konanie zastavené. Poukázal aj na absolútnu absenciu odôvodnenia výšky pokuty.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku k námietke použitia zákona neúčinného v čase vydania rozhodnutia uviedla, že všetky vyššie uvedené tvrdenia navrhovateľa sa týkajú rozhodnutia č. RP/3/2010 zo dňa 12. januára 2010,

ktoré však bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3SŽ/6/2010-27 z 13. mája 2010.

Z tohto dôvodu sa odporkyňa domnieva, že vyššie uvedené tvrdenia navrhovateľa nemajú a nemôžu mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia č. RP/44/2010 zo dňa 14. septembra 2010, voči ktorému navrhovateľove odvolanie (správne „opravný prostriedok“) smeruje.

Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, odporkyňa pri rozhodovaní použila právnu normu účinnú v čase, keď sa skutok stal. Odporkyňa je teda presvedčená, že sa v žiadnom prípade nemôže jednať o retroaktívne pôsobenie právnej normy. Skutočnosť, že táto právna norma bola následne novelizovaná je vo vzťahu k teoretickému retroaktívnemu pôsobeniu právnej normy, ktorá však bola účinná v čase, keď sa skutok stal, irelevantná.

Odporkyňa poukázala na fakt, že pri rozhodovaní, v zmysle zásad správneho trestania, v zmysle ustanovenia článku 50 ods. 6 Ústavy SR a záverov, ku ktorým najvyšší súd dospel vo svojom rozsudku č. 3SŽ/6/2010, použil právnu normu účinnú v čase, keď sa skutok stal. Z tohto dôvodu nie je podľa názoru odporcu v danom prípade možné hovoriť o porušení zákazu retroaktivity.

Ďalej poukázala na skutočnosť, že pri vydaní napadnutého rozhodnutia postupovala v úplnej zhode so závermi rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/6/2010 z 13. mája 2010. Pri rozhodovaní aplikovala znenie zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom v čase, keď sa skutok stal a z tohto dôvodu nemohlo napadnutým rozhodnutím dôjsť k porušeniu zákazu retroaktivity.

Na základe vyššie uvedeného má odporkyňa za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej má za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. a po oprave podľa § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom a navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s (§ 250q ods. 2 OSP) napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/44/2010 zo dňa 14. septembra 2010 ako právne správne potvrdil.

Na ústnom pojednávaní odporkyňa zdôraznila, že pri svojom novom rozhodovaní postupovali v zmysle zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3SŽ/6/2010. K námietke neodôvodnenia výšky sankcie poukázala na to, že táto bola uložená na spodnej hranici, nižšia sankcia už uložená byť nemohla, a preto nemusela byť podrobnejšie odôvodnená

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal v medziach opravného prostriedku (§ 250j ods. 2 písm. e/ OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP) ako aj s ohľadom na ustanovenia § 250i ods. 3 OSP a § 250j ods. 3 OSP v spojení s § 250l ods. 2 a § 250q ods. 2 OSP, napadnuté rozhodnutie odporkyne prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250g ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 OSP a § 250q ods. 1 OSP), oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu odporkyne č. 307PLO/0-4353/2009 ako aj spisu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/6/2010 a dospel k záveru, že hoci dôvody opravného prostriedku neobstoja, napadnuté rozhodnutie odporkyne je potrebné zrušiť pre vady konania ovplyvňujúce jeho zákonnosť

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy OSP.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnenému orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Súd je v konaní podľa článku 46 ods. 2 Ústavy SR pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy zodpovedný za to, že preskúma zákonnosť uloženej sankcie na základe princípov materiálneho právneho štátu.

Opätovným porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľ nepoprel, že dňa 26. septembra 2009 o cca 11:00 hod. odvysielal zábavnú reláciu W..

Úlohou najvyššieho súdu preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo znova posúdiť, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či sankcia bola uložená v súlade so zákonom.

Obsahom pripojeného spisového materiálu mal najvyšší súd preukázané, že prvé rozhodnutie vo veci č. RP/3/2010 z 12. januára 2009, ktorým odporkyňa za zhora uvedené porušenie zákona uložila navrhovateľovi pokutu vo výške 3.320 eur a 670 eur, bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Sž/6/2010-27 zo dňa 13. mája 2010 zrušené podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a vec bola vrátená odporkyňi na ďalšie konanie z dôvodu aplikácie nesprávneho právneho predpisu, keď na zistený skutkový stav odporkyňa mala aplikovať zákon č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom v čase, kedy sa posudzovaný skutok stal, t. j. ku dňu 26.09.2009.

Odporkyňa vo veci znovu rozhodla napadnutým rozhodnutím č. RP/44/2010 zo dňa 14. septembra 2010 a súc viazaná právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250r OSP), na predmetné konanie použila zákon č. 308/2000 Z. z. účinný v čase odvysielania predmetného programu, t. j. dňa 26. septembra 2009, ktorým navrhovateľovi opätovne uložila pokutu vo výške 3.320 eur, za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona

č. 308/2000 Z. z. a pokutu vo výške 670 eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z..

Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku namietal, že na napadnuté rozhodnutie Rada použila zákon, ktorý bol v čase rozhodnutia **neúčinným**.

Z uvedeného je zrejmé, že pre navrhovateľa je stále spornou otázkou, podľa akého právneho predpisu mala odporkyňa o uložení sankcie rozhodnúť, a preto najvyšší súd k jeho námietke považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom ku dňu 26. septembra 2009 programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav, sa nesmú vysielat' v čase od 06:00 hod. do 22:00 hod..

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom ku dňu 26. septembra 2009 na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ programovej služby povinný na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa JSO.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom ku dňu 26. septembra 2009 rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 663 eur do 66.387 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19.916 eur, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov (§ 20 ods. 4) alebo neuplatnil toto označenie v rámci ním vysielanej programovej služby.

Podľa § 67 ods. 5 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom ku dňu 26. septembra 2009 rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 3.319 eur do 165.969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49.790 eur, ak vysielala programy a iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie alebo emocionálny stav v čase od 06:00 hod. do 22:00 hod. (§ 20 ods. 3).

Podľa článku 152 ods. 4 Ústava SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa článku 50 ods. 6 Ústavy SR trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Na rozdiel od retroaktivity súvisiacej s trestným konaním, ktorú Ústava SR výslovne upravuje článkom 50 ods. 6, ochrana pred retroaktivitou právnych účinkov v ostatných veciach podľa právneho názoru ústavného súdu je implikovaná v princípe právneho štátu stanoveného článkom 1 ods. 1 Ústavy SR.

Ústava SR v čl. 1 ods. 1 ustanovuje právny základ pre uplatňovanie verejnej moci v Slovenskej republike, ako aj právny základ v spojení s čl. 1 ods. 1 pre správanie všetkých osôb. Podľa prvej vety tejto ústavnej normy: „Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát“. Každé z použitých slov má za cieľ vyjadriť istú kvalitu s konkrétnym obsahom.

Absolútnym základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je **presadenie koncepcie materiálneho**, nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR požiadavku materiálneho právneho štátu osobitne akceptoval v právnom názore, podľa ktorého: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené také princípy, ako sú práva istota a spravodlivosť (princípy materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané.“ (I. ÚS 17/1999).

K imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka „**princíp právnej istoty**“ a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou čoho je i zákaz spätného (**retroaktívneho**) pôsobenia právnych predpisov. V podmienkach demokratického štátu, kde vládnu zákony a nie subjektívne predstavy ľudí a z požiadavky právnej istoty jednoznačne vyplýva záver, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia **pôsobia iba do budúcnosti a nie do minulosti**. V prípade ich spätného pôsobenia by sa vážne narušila požiadavka na ich bezrozpornosť, ďalej na všeobecnú prístupnosť (poznateľnosť), čím by nevyhnutne dochádzalo k situácii, že ten, kto postupuje podľa práva, by nemal žiadnu možnosť zoznámiť sa s obsahom budúcej právnej normy, ktorá by napríklad jeho konanie

podľa platného práva v minulosti vyhlásila za protiprávne, resp. za právne neúčinne. To by teda znamenalo, že jednotlivé subjekty práva by nemali istotu, či ich konanie podľa platného a účinného práva v dobe, kedy došlo k nemu, nebude neskoršie (po prijatí nového právneho predpisu) ex tunc posudzované ako protiprávne alebo právne neúčinné, s vylúčením ochrany nimi riadne nadobudnutých práv v minulosti (v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou).

Zákonom č. 498/2009 Z. z. bol s účinnosťou od 15. decembra 2009 zmenený a doplnený zákon č. 308/2000 Z. z., pričom prechodné ustanovenia (§ 76dc) upravili len niektoré špecifické právne inštitúty, ale neriešili aplikáciu zákona č. 308/2000 Z. z. ako celku.

Aj keď táto generálna úprava spôsobu aplikácie zákona č. 308/2000 Z. z. účinného od 15. decembra 2009 v jeho prechodných ustanoveniach chýba, pravidlá postupu v takomto prípade sú jednoznačne dané v právnej teórii, a tiež sú vymedzené aj platnými ústavnými princípmi.

Vzhľadom na to, že všeobecne platné pravidlo pri zmene právneho predpisu, resp. zrušení právneho predpisu a nahradení ho novým právnym predpisom určuje, že právne vzťahy, ktoré vznikli za platnosti a účinnosti skoršieho právneho predpisu, sa v čase platnosti a účinnosti neskoršieho právneho predpisu naďalej spravujú právnym predpisom, za účinnosti ktorého vznikli, ak neskorší právny predpis neustanovuje inak.

V danom prípade bola navrhovateľovi uložená sankcia formou peňažnej pokuty. Jedná sa teda o formu správneho trestania, ktoré sa riadi zásadami platnými aj v trestnom práve. V prejednávanej veci je preto nevyhnutné uplatniť zásadu ustanovenú v čl. 50 ods. 6 Ústavy SR, podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Poukazujúc na uvedené, prihliadnuc aj na čl. 6 a 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11, odporkyňa správne rozhodla o uložení sankcie podľa zákona č. 308/2000 Z. z. platného a účinného v čase odvysielania predmetného programu dňa 26. septembra 2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po podrobnom oboznámení sa so spisovým materiálom, osobitne prepisom daného programu vrátane priloženého záznamu (§ 250q ods. 1 veta druhá OSP) v súlade s názorom odporkyne mal za to, že odvysielaním zábavného

programu W. dňa 26. septembra o cca 11:X. hod. mohol byť ohrozený morálny vývin maloletých.

Podľa názoru Najvyššieho súdu nemožno opomenúť, že maloletí sú najnáchylnejšou skupinou na preberanie vonkajších vplyvov a vzorov pri formovaní vlastného individuálneho rebríčka hodnôt, zvlášť z masmédií, a preto má za to, že program svojím obsahom bol nevhodný nielen pre maloleté deti ale bol spôsobilý maloletých prinajmenšom znepokojiť a narušiť ich emocionálny stav.

Napriek tomu, že to z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3SŽ/6/2010 explicitne nevyplýva, nemohol najvyšší súd ponechať bez povšimnutia závažné porušenie, ktorého sa odporkyňa pri svojom rozhodovaní dopustila, a to, že uloženie dvoch samostatných sankcií za jeden a ten istý skutok (čin) za situácie, ak by sa ním porušili dve či viaceré právne povinnosti kvalifikované v jednom zákonnom ustanovení (jednočinný súbeh) v danom prípade § 20 ods. 3 a § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. je v rozpore so zásadami správneho trestania vychádzajúcimi z odporúčaní výboru ministrov Rady Európy č. 91/1 zo dňa 13. februára 1991 a konštantnej judikatúry (pozri bližšie napr. ZSP 69/2008).

Zákonodarca v texte zákona č. 308/2000 Z. z. neustanovil osobitné pravidlá pre trestanie subjektu, ktorý jedným skutkom poruší viaceré povinnosti vyplývajúce mu zo zákona č. 308/2000 Z. z. (t. j. ukladanie sankcií v prípade súbehu správnych deliktov). Takto potom podľa konštantnej judikatúry neostáva iné, ako použiť *per analogiam legis* právnu úpravu, ktorá je riešením problematiky v oblasti ukladania sankcií za správne delikty najbližšia. Najbližšou analogicky použiteľnou úpravou je ustanovenie § 12 ods. 2 zákona o priestupkoch č. 372/1990 Sb., podľa ktorého sa za viac priestupkov toho istého páchatel'a prejednávanych v jednom konaní uloží sankcia podľa ustanovenia vzťahujúceho sa na priestupok najprísnejšie postihnutel'ný. Ide tu o uplatnenie absorbčnej zásady namiesto zásady sčítacej. Pre páchatel'a je to výhodnejšie, nakoľko pri sčítacej zásade by sa musel ukladať trest separátne za každý delikt.

Podľa najvyššieho súdu najvýznamnejším hmotnoprávnym dôsledkom súbehu je, že sa za viac priestupkov toho istého páchatel'a ukladá sankcia podľa ustanovenia vzťahujúceho sa na najprísnejšie postihnutel'ný priestupok, a tak v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky nemá oporu ukladanie dvoch a viacerých sankcií za jeden čin – skutok.

Nakoľko však navrhovateľ v tomto smere námietku nevzniesol, najvyšší súd v súlade s dispozičnou zásadou, sa touto nezákonnosťou, spočívajúcou v tom, že správny orgán „*uno actu*“ uložil totožnému subjektu dve pokuty za dve porušenia zákona, hoci podľa absorpčnej zásady mal uložiť len jednu pokutu podľa prísnejšej sadzby, zaoberal s ohľadom na ďalší postup odporkyne v tejto ako aj v iných obdobných veciach.

I keď nie je úlohou súdu súd nahrádzať dôvody opravného prostriedku a ani vyhl'adávať vady rozhodnutia a postupu správneho orgánu, vychádzajúc z vyššie uvedeného nemohol však najvyšší súd opomenúť nedostatočné odôvodnenie výšky uložených sankcií, nakoľko, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odporkyňa výšku pokuty „odôvodnila“ citovaním príslušných zákonných ustanovení § 64 ods. 2 a ods. 3 a § 67 ods. 5 písm. d/ a c/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa názoru najvyššieho súdu takéto „odôvodnenie“ najvyšší súd treba považovať za nepreskúmateľné, pričom tvrdenie odporkyne prednesené na ústnom pojednávaní, že pokuta bola uložená na spodnej hranici a nižšia sankcia už uložená byť nemohla, a preto nemusela byť podrobnejšie odôvodnená, nemohol najvyšší súd akceptovať.

Nemožno jednak ponechať bez povšimnutia, že podľa § 67 ods. 5 písm. c / zákona č. 308/2000 Z. z. najnižšia výška pokuty je 663 eur a podľa § 67 ods. 5 písm. d/ cit. zákona 3.319 eur a odporkyňa uložila pokutu vo výške 670 eur a 3.320 eur, čím tvrdenie odporkyne o nemožnosti uloženia nižšej pokuty nemá oporu v zákone, a jednak nebolo možné neprihliadnuť ani na nedostatok odôvodnenia výšky pokuty v tom smere, či navrhovateľ bol za porušenie ustanovenia § 20 ods. 3 aj ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. v sankcionovaný opakovane.

V zmysle § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. podmienkami určenia pokuty sú závažnosť predmetnej veci, spôsob, trvanie a následky porušenia povinnosti, miera zavinenia a prihliadnutie na rozsah a dosah vysielania a retransmisie, na ktoré musí správny orgán pri stanovení je výšky prihliadnuť. Z rozhodnutia však nevyplýva, ako sa správny orgán vysporiadal s týmito skutočnosťami, preto podľa názoru súdu nebola výšky pokuty odôvodnená.

Takto potom Najvyšší súd Slovenskej republiky napriek nedostatočný, dôvodom opravného prostriedku navrhovateľa musel napadnuté rozhodnutie odporkyne podľa § 250q ods. 2 OSP s poukazom na § 250j ods. 3 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP zrušiť, keďže

bolo rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a vrátiť vec odporkyňi na ďalšie konanie.

Záverom Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva ešte do pozornosti, že zhliadnutím priloženého záznamu zistil, že videoklip (rockový muzikant) ktorý bol odvysielaný v rámci programu W. a označený Radou, ako promiskuitné sexuálne správanie, takéto správanie neprezentoval.

Promiskuita (lat. *promiscuus* - zmiešaný) je termín kde prevládajú sexuálne náhodné vzťahy alebo kontakty nad krátkodobými, resp. dlhodobými sexuálnymi vzťahmi - musí ísť minimálne o tri náhodné sexuálne vzťahy alebo kontakty.

Neušlo pozornosti najvyššieho súdu, že v jednotlivých sekciách (prestrihoch) videoklipu je zobrazená jedna a tá istá žena, a tak zostáva sporné, či zo strany navrhovateľa mohlo dôjsť k porušeniu ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom ku dňu 26. septembra 2009, keď daný videoklip (rockový muzikant), ako je vyššie uvedené, promiskuitné sexuálne správanie neprezentoval?

V ďalšom konaní bude preto úlohou odporkyne vysporiadať sa so zisteniami, ktoré vyššie popisuje vo svojom rozhodnutí najvyšší súd, a predovšetkým s náležitým odôvodnením výšky pokuty; nemožno pritom opomenúť ustanovenie § 250r OSP, podľa ktorého, ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, je správny orgán pri novom prejednaní viazaný právnym názorom súdu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP a tak, že priznal navrhovateľovi čiastočnú náhradu trov konania, keďže mal síce v konaní úspech (rozhodnutie odporkyne bolo zrušené), avšak dôvodom zrušenia rozhodnutia neboli dôvody uvedené navrhovateľom v opravnom prostriedku, ale vady konania, ktoré zistil najvyšší súd. Ak aj navrhovateľ na ústnom pojednávaní poukazoval na nedostatok odôvodnenia v časti rozhodnutia o uložení pokuty, táto námietka bola vznesená po uplynutí zákonnej lehoty na podanie opravného prostriedku (§ 250h ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP).

Navrhovateľ uplatnil náhradu trov konania za súdny poplatok vo výške 66 eur a náhradu trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby - príprava a prevzatie zastúpenia, písomné podanie na súd a účasť na ústnom pojednávaní 3 x 123,50 eura + 3 x režijný paušál á 7,41 eura + 20 % DPH, spolu v sume 537,28 eura.

Vychádzajúc z uplatnenej výšky trov konania najvyšší súd v prvom rade nemohol priznať navrhovateľovi sumu 66 eur za súdny poplatok, ktorý nemusí ani platiť, pretože nie je v danej veci poplatníkom (§ 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov). Nesprávne bola účtovaná aj náhrada trov právneho zastúpenia, nakoľko za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2010 (príprava a prevzatie zastúpenia 24.09.2010 a podanie na súd 29.09.2010) patrí odmena za jeden úkon právnej služby 120,23 eura, režijný paušál 7,21 eura a DPH 19 %. Iba za úkon vykonaný v roku 2011 (účasť na ústnom pojednávaní X..03.2011) patrí odmena za jeden úkon právnej služby 123,50 eura, režijný paušál 7,41 eura a DPH 20 % (§ 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom od 01.05.2010).

Spolu by celková náhrada trov činila podľa § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a/, b/ a c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky činila 460,40 eura ($120,23 \times 2 + 7,21 \times 2 = 254,88 + 19 \% \text{ DPH}$, t. j. $48,42 + 123,50 + 7,41 = 130,91 + 20 \% \text{ DPH}$, t. j. 26,18).

Vzhľadom na nedostatočné dôvody opravného prostriedku, ktoré podľa názoru najvyššieho súdu možno v danom prípade považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa pre priznanie iba čiastočnej náhrady trov, a to vo výške 20 % z celkovej sumy 92,08 eura, keď navrhovateľ vytkol preskúmanému rozhodnutiu dôvodne iba jednu vadu, a to ešte po uplynutí zákonnej lehoty, dôvody opravného prostriedku boli vo vzťahu k zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporkyne bez právneho významu a ďalšie dve vady (dvojitý postih a obsah videoklipu „rockový muzikant“) si navrhovateľ ani nevšimol.

Priznanú náhradu trov v sume 92,08 eura zaplatí odporkyňa navrhovateľovi na účet jeho právneho zástupcu vedený v T. B., a. s., č. ú.: X. (§ 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 10. marca 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková